

Preneseno sa: Skriveno.com

Osvrt Drage PILSELA na Papin posjet: Benedikt je šamarao i desne i lijeve: hoće li se dogoditi centar, alternativa, pravednost?

Poznati hrvatski publicist i novinar, teolog Drago Pilsel, napisao je tekst o posjetu pape Benedikta XVI Hrvatskoj posebno za portal Skriveno. Zbog velikog broja komentara čitatelja upravo na tekstove iz oblasti religije, u redakciji Skriveno odlučili smo osvrt na posjet Pape Hrvatskoj povjeriti osobi od iskustva. Kolega Pilsel rado se odazvao, te je dan nakon odlaska Pape Benedikta XVI iz Hrvatske, specijalno za čitatelje portala Skriveno napisao sjajan, originalni tekst u dobro poznatom stilu tog vrsnog pisca i odličnog poznavatelja kršćanske religije. Za one koji ne znaju, taj poznati hrvatski katolički disident bio je dobar dio života franjevac.

Benediktova hrvatska epizoda po Pilselu

Benedikt XVI me je uvjerio da, kao i njegov koncilski kolega profesor Hans Küng, moram ostati disidentom jer ne mogu prihvatiti puno toga ali, iznad svega, duh klerikalizma, nepovjerenja i ponižavanja nas koji se borimo za kritičku misao unutar univerzalne Kristove crkve, a što vam plastično opisujem kroz jedan događaj od prošlog vikenda usred zagrebačke gužve: «Pišam ja u WC-u u Hotelu Westin u Zagrebu gdje je ovaj vikend bio smješten Press centar u kojem smo pratili Papin pohod Hrvatskoj i sine mi!!! Da, pišam u Westinu kada, glupi i bahati – kakvi već jesu, dva djelatnika Hrvatske biskupske konferencije, odnosno njena Tiskovnog ureda (jedan od njih je visoko pozicionirani i brije se, a drugi, manji u hijerarhiji pere ruke), uvjereni da su sami i da ih nitko ne sluša, komentiraju otprilike kako će nakon Benediktovih poruka i pozitivne reakcije medija (misle oni u prvom redu na HTV koja se ponašala kao da ju uređuje sam kardinal Bozanić) biti 'jako teško' neprijateljima Crkve.

«Ušutkali smo ih, čovječe, gdje su sad?!» pita jedan od njih. Odgovaram: «Evo tu iza zidića pišam da bih mogao i dalje pisati. U gluho doba noći između ponedjeljka i utorka, jer sam dao riječ, sjedim pred računalom i smišljam nove podlosti. Proslijedio sam široj javnosti Papine riječi iz zrakoplova, a kojima je ustaše nazvao pravim riječima (što Bozaniću nikako ne ide za rukom), pojasnio sam biskupu Valteru Županu da prvo zatraži od vlastitih katolika i katolkinja da prestanu abortirati, a da to tek onda predloži kao politički program voljenom HDZ-u, te sam izazvao malu diverziju podsjećajući Papina glasnogovornika da možda ne bi bilo loše da se na hipodromu nešto reklo i onima koji smatraju da je OK to što se Tuđman radovao masovnom odlasku Srba, a to su isti oni koji misle (nema tu puno razlika između Bozanića i Jezerinca) da je OK servirati lažnu konstrukciju da smo svi mi krivi za zločinački pothvat u kojem je Isus Krist (jebi ga, katolici nikako da se riješe te navike) ubijen jedno šesto i kusur puta.

S Papom i bez Pape – mi moramo i možemo biti bolji

Neću se ispričavati. Niti za naslov, niti za čudan uvod, niti za to što mi je ipak bilo milo kada sam vidio (kaže Papin glasnogovornik Federico Lombardi da ih je bilo oko 50.000, ako se računa i one na Kaptolu i okolo) mlade ljude kako se iskreno vesele i kako ozbiljno mole, u tišini i sabranosti, pretvarajući Trg Bana Jelačića, kako je točno rekao Benedikt XVI, u hram. Neću se ispričavati što vjerujem u mlade, a ne vjerujem u političke i ine elite. Pošto nisam egoističan i pošto želim biti kolegijalan, u znaku kolegijalnosti citirat ću dio komentara kolegice Vesne Kusin u Vjesniku od ponedjeljka: "Činiti dobro znači promovirati radost. A za to je potrebna iskrenost, istina i savjest. Taj pojam savjesti, o kojem je Papa govorio, mnogi su uočili. Ali većini se ona činila kao ispit savjesti Europe, koja neprekidno pokazuje da je lišena te vrline. No, ta savjest kreće od pojedinca kojem opći tijekovi ne ukazuju na tu potrebu. O toj savjesti Papa je u HNK govorio eliti koja prva treba preispitati svoju savjest. Kao intelektualac, Papa je računao na intelektualnu razinu te elite koja onda dalje može posredovati njegovu misiju i poruku, što je možda još jedna njegova zabluda. Jer ta razjedinjena elita ne može biti kohezijska snaga u obnovi zajedništva, pogotovo u europskim okvirima. Osim savjesti, nedostaje joj ljubavi za drugoga i iskrenosti što otvara put prema istini koja je danas globalno dvojbena pojam. U takvom ozračju nema ni radosti. Može li te poruke između redaka očitati ona ushićena mladost s Trga, još čista srca i duha, pa učvrstiti vlastito, a onda i europsko zajedništvo?"

Jest, važno je da je Papa šamarao i lijevo (u zagrebačkoj katedrali je progovorio o "užasnom razdoblju komunističkih zločina") i desno (ustaše su bili, kazao je novinarima u zrakoplovu na putu iz Rima u Zagreb, Hitlerove marionete i teški zločinci koji su organizirali duboko antihumanistički režim). Jeste, važno je da je političarima kazao kako je savjest temelj slobodnog i pravednog društva, to jest, kako kvaliteta društvenog i građanskog života, kvaliteta demokracije, ovisi o savjesti koja nam otkriva kako slušati istinu i kako prepoznati dobro, što je protiv svake diktature, a onda i zalag za budućnost. Jest, važno je da je podsjetio kako nova evangelizacija nije provediva bez obnove obitelji. Bravo, pozvao je biskupe i svećenike na pomirenje sa podijeljenim kršćanima i muslimanima (u katedrali). Jest, Papa, Hrvatskoj je mjesto u Europi: jer je "logično, pravedno i potrebno" (u zrakoplovu) i dobro je da su vatikanska i hrvatska diplomacija u tome već duže suglasni. No, najvažnije od svega mi se čini kontrast, sposobnost da ostanemo svoji, kvaliteta i mjera angažmana, bistrina uma koja pomaže da, ne zato jer smo posebno hrabri, već zbog toga jer držimo do sebe, do vlastita dostojanstva, kažemo – mi to možemo i moramo bolje raditi.

Je li vrijeme za naš, hrvatski marš prema snu o pravednosti?

Možda i sam Papin posao: svjedočiti u korist strukture koje oslobađaju. Ako ima takvih među

nama možda i poslušam suprugu i prestanem igrati Loto jer bi to tek bio pravi dobitak. Da možemo i moramo bolje, što?

Ako sam dobro čuo Papu, ako pak dobro pamtim što je Ivan Pavao II (Jovan Pavle za intimne prijatelje) govorio pod ovim nebom, čak u pet navrata na hrvatskom jeziku (Zagreb, Sarajevo, Zagreb, Marija Bistrica, Split, Krk, Rijeka, Đakovo, Osijek, Dubrovnik, Zadar i Banja Luka), u pitanju je nekakav doprinos Hrvata i njihovih susjeda civilizaciji ljubavi koja je tu (da prostite, ali ja vjerujem u Boga i u djelovanje Duha Svetoga) ali koje nema – fra Tomislav Janko Šagi Bunić bi kazao: "Ali drugog puta nema". Pa ću završiti mojim omiljenim citatom:

Ali, kakvi smo mi, zaista? Ljudi, svi mi, daleko smo od savršenstva: dobri su nemoćni, moćni su bez dobrote, mudri su ravnodušni, a onima koji misle da vole – često nedostaje mudrosti. Takvi smo, a mene kao novinara, kao osobu koja u javnom životu Hrvatske zastupa širenje prostora solidarnosti, zanima što je potrebno učiniti da među nama zažive ideali pokretača Europskog ujedinjenja?

To je danas jedan od najvažnijih izazova u Hrvatskoj koja želi postati djelom Europske unije: zbližiti ljude koji žele i znaju raditi za humanije društvo, koji su na neki način heroji građanskog društva. Ništa čovjek toliko ne priželjkuje kao herojski život. Pitanje je, dakle, ima li među nama dovoljno heroja, dovoljno odvažnosti, dovoljno sebedarja, dovoljno vizije? Postoji li herojski humanizam? Humanizam oslobođen za sebe i svjestan sebe, koji nas vodi prema žrtvi, prema drugima u potrebi, prema složnom, odgovornom i organiziranom radu, prema istini koja živi u svakom bitku?

Situacija kod nas, dakle, nije dobra. Svjesni smo nemalog razočaranja, a koje proizlazi iz iznevjerenih očekivanja biračkog tijela da će devijantni oblici politike nestati. Nije došlo i ne dolazi do oslobađanja ljudskih potencijala. Politika je ostala u rukama nekolicine koji dogovaraju razne međustranačke ortakluke. Pred sobom imamo otvorenu mogućnost da preuzmemo nevolju rekonstruiranja uvjeta, intelektualne, društvene ili vjerske klime nekog idealnog ili boljeg vremena i mjesta gdje bismo se željeli, kao pojedinci i društvo, naći. Pred nama je, kako je za vrijeme jednog važnog marša, kakav je ovaj naš današnji marš, za vrijeme »Marša na Washington«, u ljeto 1963. godine, kako je tada kazao dr. Martin Luther King, mogućnost da unovčimo jedan ček. Parafrazirat ću ga.

Kad je stvorena Republika Hrvatska, u Ustavu je potpisan ček za svakog hrvatskog građanina, da će neotuđiva prava na život, slobodu i traganje za srećom biti svakom zajamčena. Ali Hrvatska je mnogim našim sugrađanima u ruke dala lažan ček. Dala im je ček bez pokrića: ljudska prava nisu poštovana, bilo je neslobode, socijalna bijeda i lopovluk ukrali su nam sreću.

Mi danas ovdje, na neki način, obnavljamo vjeru da banka pravde nije propala. Ne želimo vjerovati da su fondovi morala ove zemlje nedovoljni. Došli smo, gospodine Papa, unovčiti ček koji će nam dati bogatstvo slobode i sigurnost pravde. Moramo jasno znati reći sebi, ali i vlastima, i to im poručujemo: da ne možemo i ne želimo više sebi dozvoliti luksuz da čekamo ili da uzimamo umirujuću drogu postupnosti. Došlo je vrijeme da Hrvatska i druge zemlje u regiji budu zemlje građanskih i socijalnih prava. Zemlje u kojima će sa svake planine i otoka odjekivati sloboda. To je naša nada. I mi imamo, kao Martin Luther King, jedan san. Naš san je

Hrvatska u kojoj nećemo živjeti jedni pored drugih, već jedni za druge. Želimo pobratimljenu Hrvatsku, solidarnu Hrvatsku, tolerantnu Hrvatsku.

Mislim da sam skužio Papu, iako se u mnogočemu ne slažemo, te iako sam njegov disident: Poštovani čitatelji, i ja imam jedan san: sanjam tolerantnu, pravednu i solidarnu Hrvatsku! Hrvatsku u kojoj ćemo prestati ubijati Isusa, krasti mu plaću, dječji doplatak, tjerati ga na lopovluk i na uvijete nerada i siromaštva. Meni je baš fora i jako mi je prijalo što je Benedikt šamarao i desne i lijeve: no, hoće li se dogoditi centar, alternativa, pravednost? Hoćete li se, Bože mili, dogoditi konačno vi?! (Drago PILSEL)

Drago PILSEL (o autoru, kontakt: , d.pilsel@zamir.net)

Drago Pilsel rođen je u Argentini 1962. godine, a u Hrvatsku je došao u svibnju 1989. kao franjevački bogoslov (od ožujka 1986. pripadao je Franjevačkoj provinciji Svetog Jeronima sa sjedištem u Zadru čiji misionari djeluju u njegovom rodnom Buenos Airesu). Zatvorenost svećenika i nekonzilska Crkva u Hrvatskoj s jedne strane, te politička previranja i rat u Hrvatskoj s druge, navela su ga najprije da prijeđe u Riječku nadbiskupiju, gdje je kao bogoslov neko vrijeme razmišljao o svom pozivu (obavio je duhovne vježbe u Asizu (baš tamo gdje je Franjo Asiški pisao pravilo života za svoju subraću i odlučio da napušta svećenički poziv), a onda i izravno otišao u rat nakon smrti njegova mlađeg brata Branka (listopad 1991. godine) Tada Pilsel postaje dragovoljac domovinskog rata (kao i pokojni brat, u 4. brigadi tadašnjeg ZNG). U ožujku 1992. godine odlučio je isključivo živjeti od bavljenja novinarstvom, profesije u kojoj je prisutan još od 1979. godine kada je imao svega 17 godina.

Pilsel je studirao strojarstvo, književnost, kršćansku duhovnost, povijest latinoameričke političke misli, filozofiju i teologiju. Na Evanđeoskom teološkom fakultetu u Osijeku stekao je zvanje magistra znanosti iz oblasti moralne i političke teologije, a upravo priprema doktorsku disertaciju proučavajući odnose Svete Stolice i Europske unije od pada Berlinskog zida. Novinar je Tportala, kolumnist Glasa Istre i portala Regionalexpress.hr, komentator mariborskog lista Večer, te još nekoliko tiskanih i elektronskih medija. Posjeduje i bogati javni život, a javnost ga pamti i kao suosnivača HHO-a i vrlo angažiranog borca za ljudska prava, te kao bliskog suradnika predsjednika Ive Josipovića u čijoj je kampanji obavljao poslove medijske analitike.

Ovdje može biti Vaša reklama

